

Deň	Čas a miesto	Úmysel
Pondelok 22.8.	Vyšná Rybnica 17.00 - sv. liturgia Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia	
Utorok 23.8.		
Streda 24.8.	Vyšná Rybnica 18.00 - sv. liturgia	
Štvrtok 25.8.	Vyšné Remety 18.00 sv. liturgia	
Piatok 26.8.	Vyšná Rybnica 8.00 sv. liturgia	+ Helena
Sobota 27.8.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia	
Nedeľa 28.8.	10. nedeľa po Päťdesiatnici <i>/Mesačná zbierka na chrám/</i> Vyšné Remety 8.30 - sv. liturgia Vyšná Rybnica 10.00 sv. liturgia	* za vericích z farnosti

Roč.5, číslo 32.

Farský týždenník pre farnosť Vyšná Rybnica

Ateizmus; nepotrebuje však dnešný človek Boha?

„Blázon si v srdci hovorí: „Boha niet!“ (Ž 53,1) „Môžeš nájsť mestá bez opevnenia, bez písomníctva, bez vládcov a palácov, pokladov a zlatých mincí. Ale mestá bez chrámov a bohov, bez modlitieb, zaklínadiel a prorociev ešte nijaký smrteľník nevidel, ani neuvidí.“

Podľa citátu filozofa Plutarchu boli náboženstvo a Boh odpradáva organickou súčasťou ľudského života. Toto sa však v poslednej dobe zmenilo. Ale prečo je to tak? Jednou významnou príčinou je to, že dnešný človek na všetko hľadá odpoveď, hľadá výklad, všetko chce vysvetliť. Ale človek na všetko nemôže odpovedať. Bez dôkazov pochybuje, neverí. Jedným slovom: dnešný svet sa stal veľmi zmäteným. Kvôli tomu „mnohí naši súčasníci... vôbec nechápu alebo výslovne odmietajú... toto dôverné a životné spojenie s Bohom...“ . A tak ateizmus – odmietnutie Boha - môžeme považovať za dnešný najzávažnejší problém.

Tu sa vynára veľká otázka: Prečo človek odmieta Boha? A prečo Boh dopustí to, aby mal človek k nemu takýto vzťah? Jednoduché. Boh dal človeku slobodnú vôľu, a práve preto „človek môže toto dôverné a životné spojenie s Bohom zabudnúť, môže on nedbať, ba výslovne ho odmietnuť...“ . Odmietnutie Boha je však veľmi zlou vecou...

Ale takto to bolo aj v dávnych časoch. To nie je moderný objav. Človek aj vtedy odmietal Boha. V prvej knihe Machabejcov môžeme čítať o tom, že za vlády Antiocha Epifana, sa stal ľud pohanským. „Z nich vyšiel nešľachetný výhonok .

Podľa tejto biblickej knihy nie sú problémy s odmietaním Boha len v 21. storočí, ale boli aj v tej dobe. Problémy boli a sú, ale v každej dobe sú takí, ktorí ostanú verní Bohu. V prvej knihe Machabejcov boli takíto ľudia Matatiáš a jeho rodina. Oni lipli na Božej zmluve. „Hoc aj všetky národy kráľovej ríše poslúchajú kráľa, odpadávajú od náboženstva svojich otcov a podrobujú sa jeho nariadeniam, ja, moji synovia a moji bratia budeme kráčať podľa zmluvy našich otcov“ (1Mach 2, 19-20).

Pomenovanie ateizmus je širokým pojmom. Dnes sa často medzi ľuďmi vyskytuje materializmus, ktorý je akoby odnožou ateizmu. Proti tomu Svätý Pavol písal: „On je pred všetkým a všetko v ňom spočíva“. Tým poukázal na nezmyselnosť materializmu. Ďalšou formou dnešného ateizmu je aj to, že sa hlása oslobodenie sa človeka. Ateisti si myslia, že „... náboženstvo prekáža svojou povahou, lebo vzbudzuje v človeku nádej na klamlivý budúci život a tým ho odvracia od budovania pozemskej spoločnosti“. Mnohí ľudia si kladú otázku: je ateizmus niečím zlým? Pokiaľ odmietaš alebo zapieraš bytnosť Boha, vtedy je to v pravom zmysle slova, hriech. Ale musíme brať do úvahy, že „úmysel a okolnosti môžu značne znížiť zodpovednosť za túto vinu.“ Wittgenstein, rakúsky fi lozof, povedal: „O čom nemožno hovoriť, o tom treba mlčať.“ Mnohí sú presvedčení, že o Bohu nemožno hovoriť, a tak sa o ňom mlčia. Tým Boha

úplne vylúčia zo svojho myslenia. Postupujú pritom ako pštros, o ktorom sa vie, že v čase nebezpečenstva si skryje hlavu do piesku v presvedčení, že sa takto skryje pred nepriateľmi. Aj človek, ktorý sa vyhýba myšlienke na Boha, mylne predpokladá, že si tým vyrieši problém existencie Boha vo svojom živote. „...ateizmus treba započítať medzi najvážnejšie skutočnosti našich čias.“

Ježiš Kristus povedal: „Každý, kto prosí, dostane...“ (Lk 11, 10). Pane, daj, aby sa synovia sveta čím viac utiekali k tvojej milosti a čoraz viac počuli tvoj volajúci hlas: Nasleduj ma!“

NÁBOŽNOSŤ

Voltaire bol jeden z encyklopedistov a osvietenecov, ktorí vo Francúzsku proklamovali víťazstvo bohyně rozumu nad tmárstvom. Skeptik, o ktorom sa hovorilo, že bol ateista, sa na svoje posledné dni uchýlil na statok vo Ferney a na prekvapenie svojich ateistických priateľov tam nechal postaviť chrám, na ktorého portál umiestnil nápis „Deo erexit Voltaire“, „Bohu postavil Voltaire“, a domnieval sa, že to bol jediný chrám v Európe zasvätený Bohu, keďže skutočne vtedy nebol žiaden kostol zasvätený Bohu Otcovi. Aké ťažké je byť ateistom celý život!

Človek je „tvor náboženský“, ako nás zdefinoval jeden antropológ, pretože keď sa niekde nájdú humanoidné pozostatky, znak, podľa ktorého vieme, že patria druhu „homo sapiens“, je najst' nejaký predmet súvisiaci s náboženstvom, napríklad obetinu v džbáne. Nábožnosť je hodnota, ktorá je nielen ako kultúrnou tradíciou, ale ovocím vnútornej reflexie jedinca.

Aj Boh má práva

Nábožnosť zodpovedá spravodlivosti voči Bohu. Veriaci uznáva, že je Božím stvorením a vie, že má voči Stvoriteľovi povinnosti. Všetky náboženstvá sú založené na princípe vďakyvdania za to, čo prijímame od božstva a tiež na želaní človeka naďalej prijímať tieto požehnania zhora. Náboženské výrazy sa od seba príliš neodlišujú v rôznych svetových náboženstvách: modlitba, obeta, zvelebovanie, prosba o odpustenie a ako plod lásky k božstvu, túžba žiť život v súlade s Božou vôľou. Keď sa viera v Boha myslí vážne, tak nás vedie ku konaniu dobra.

Ópium ľudu

Karl Marx označil náboženstvo za ópium ľudu a považoval ho za škodlivé pre spravodlivú spoločnosť. V skutočnosti to, čo kritizoval, bolo to tiché ale reálne spojenectvo medzi štátnou a cirkevnou mocou, ktorá prispôbovala náuku Cirkvi, aby mohol byť ľud podrobený vykorisťovaniu

bohatých a mocných. Na počudovanie, marxizmus zavedený do praxe v 20. storočí, napriek neustálej a intenzívnej propagande, nedokázal vykoreniť nábožnosť u ľudí, ako sme si mohli uvedomiť po páde známej železnej opony. Žiaľ, kapitalistický spôsob života, so svojimi zvodmi pôžitku a peňazí, robí dnešnému človeku väčšiu škodu, vzdialujúc ho od uctievania, ktorým je zaviazaný Bohu. Dobre hovorí Ježiš, že sa nedá slúžiť aj Bohu, aj peniazom.

Keď je Boh na prít'az'

Sú ľudia, ktorí skutočne veria tomu, že neveria v Boha. Pohnútky sú rôzne: intelektuálna náказа získaná v mladosti, forma protestu proti spoločnosti, s ktorou nesúhlasia, až po určité prostredie, kde je veľká netolerancia a výsmech voči veriacim. Iným zasa Boh prekáža jednoducho preto, lebo sa necítia byť slobodní robiť to, čo vedia, že sa Bohu nepáči. A sú aj takí, ktorí síce hovoria, že veria, ale žijú, akoby neverili; a títo najviac škodia sebe i druhým.

Nábožnosť je záväzok

Tí, čo neveria, sa snažia presvedčiť tých, čo veria, a naopak. Je to nekonečný príbeh a hlúpa diskusia, ktorá trvá tak dlho, ako samo ľudstvo. Kto nechce veriť, toho nikto nikdy nepresvedčí, ani keby sa mu zjavil sám Boh. Ten, kto verí, nepotrebuje dôkazy. Ale veriaci musí byť sám živým dôkazom.

Nie diskusiami, ale príkladom, pokorným a tichým svedectvom, môžeme sa dotknúť, ak nie rozumu neveriaceho, tak jeho srdca. Viera nás zaväzuje byť v súlade s tým, v koho veríme, žiť plný a zrelý život, plniac si svoju úlohu v rodine a v spoločnosti, v ktorej žijeme. Malo by stačiť mať vieru, aby sme boli hodní viery ostatných, dôvery tých, s ktorými žijeme.

Byť nábožným znamená:

- Plniť si svoje povinnosti voči Bohu.
- Rozprávať sa s Bohom, modliť sa.
- Rešpektovať veriacich iných náboženstiev.
- Správať sa k neveriacim láskavo a s úctou, vyhýbajúc sa neužitočným diskusiám, ktoré nás rozdeľujú.
- Dokazovať svoju vieru konaním dobra druhým.